

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

Την αναγγελία της εκεχειρίας στον Λίβανο, συνόδευσαν και τα πολεμικά ανακοινωθέντα. Η εικόνα της τελευταίας ημέρας του πολέμου σφραγίζεται από το θάνατο 25 Ισραηλινών στρατιωτών και την εξαπόλυση 250 περίπου πυραύλων από την Χεζμπολάχ στο εσωτερικό του Ισραήλ.

Ένας μήνας ήταν, ως φαίνεται, αρκετός για να συντελεσθεί το «αδύνατο». Ο Άραβας Δαβίδ είχε ουσιαστικά νικήσει τον Ισραηλινό Γολιάθ.

Οι άμεσες και μακροπρόθεσμες επιδιώξεις του Τελ Αβίβ και της Ουάσινγκτον στα πλαίσια του στρατηγικού τους στόχου αναδιάταξης του χάρτη της Μέσης και Εγγύς Ανατολής ήταν σαφείς:

Ως άμεσες εθεωρούντο η απελευθέρωση άνευ όρων των δύο Ισραηλινών στρατιωτών, η απομάκρυνση των Λιβανέζων κατοίκων της περιοχής και η κατοχή του Νοτίου Λιβάνου, η εξόντωση της Χεζμπολάχ και οι ανεπανόρθωτες καταστροφές στις υποδομές και την οικονομία του Λιβάνου που θα τον οδηγούσαν στον πλήρη έλεγχο.

Ως μακροπρόθεσμες ήταν η περαιτέρω περικύκλωση και εξασθένιση της Συρίας και του Ιράν, που αποκομμένες από τους φυσικούς τους συμμάχους θα καθίσταντο ευκολότερη λεία και η χειραγώγηση του αντιδυτικού φρονήματος των λαών της περιοχής.

Η επιτυχία ενός εγχειρήματος, κρίνεται — κατά βάση — εκ του αποτελέσματος και το αποτέλεσμα είναι για τους σχεδιαστές περισσότερο από απογοητευτικό. Όχι μόνον κανένας από τους παραπάνω στόχους δεν έχει ουσιαστικά επιτευχθεί αλλά και η επιμέρους αυτή τακτική ήττα των Ισραηλινών ιμπεριαλιστών κινδυνεύει να διαμορφωθεί σε στρατηγική ήττα του δυτικού ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Η νίκη της Χεζμπολάχ απέναντι στις σιδηρόφρακτες στρατιές των Ισραηλινών, ανέτρεψε τα δεδομένα πενήντα ετών ηττών και ταπεινώσεων του αραβικού κόσμου.

Οι ανατροπές αυτές δεν μπορούν πια να συγκαλυφθούν γιατί η εικόνα είναι αρκετά σαφής ώστε να γεννά σκεπτικισμό και απογοήτευση ακόμα και στα πιο ελεγχόμενα και κατευθυνόμενα διεθνή δημοσιογραφικά κέντρα.

Ο πόλεμος των τριάντα ημερών δεν κατέρριψε οριστικά την πεποίθηση για το αήττητο του ισραηλινού στρατού, αλλά απέδειξε – ταυτόχρονα – τα μεγάλα κενά, αδυναμίες και ελλείματά του σε σχέση με το πρόσφατο παρελθόν του. Η απουσία ικανών στρατηγών σαν τους Ενρόδ, Νταγιάν, Σαρόν, κ.ά., δεν αποτελεί το μόνο έλλειμμα, αλλά η αποκάλυψη της έλλειψης πειθαρχίας, σωστής πληροφόρησης, οργάνωσης, σαφούς τακτικής και στρατηγικής και πάνω από όλα η έλλειψη ηθικού και πίστης σε ένα στόχο που σταδιακά εκφυλίστηκε σε καθημερινή εγκληματική – δολοφονική πρακτική. Με όλα τα μέτωπα ανοιχτά, περικυκλωμένο από την οργή και το μίσος εκατομμυρίων Αράβων, το μέλλον για το Ισραήλ φαντάζει πραγματικά ζοφερό.

Αντίθετη είναι η εικόνα στο αντίπαλο στρατόπεδο. Η Χεζμπολάχ απέδειξε ότι, όχι μόνον δεν είναι μια παραστρατιωτική-τρομοκρατική οργάνωση όπως την κατηγορούν, αλλά ένα μεγάλο, μαζικό κίνημα αντίστασης, με βαθύτερες κοινωνικές ρίζες. Αυτές που επιτρέπουν στους αγωνιστές της να κινούνται σαν το ψάρι στο νερό. Γιατί, στην κυριολεξία «δίχως τανκς, αεροπλάνα, μόνο μ' όλμους πολυβόλα» και με τα υψηλόβαθμα στελέχη της να μάχονται στην πρώτη γραμμή πυρός υπερασπίζοντας την λιβανέζικη πατρίδα κατόρθωσε να καθηλώσει τις πάνοπλες ισραηλινές στρατιές καταφέροντας όχι μόνον μια μερική, αποτρεπτική κατά πρώτο λόγο στρατιωτικού χαρακτήρα νίκη, αλλά και μια καθαρή πολιτική και ηθική νίκη που της δίνει δικαιωματικά το προβάδισμα στον αντιιμπεριαλιστικό – αντισιωνιστικό αγώνα των λαών της περιοχής. Το Μαρούν αλ Ρας ή το Μπεντ Τζιμπέλ έχουν ήδη πάρει τις θέσεις τους στην ιστορία της αντίστασης των λαών.

Η ηρωϊκή στάση της Χεζμπολάχ, συνέχεια της ιρακινής και αφγανικής αντίστασης, έθεσε το όριο των εύκολων νικών των ολίγων ημερών και απέδειξε για άλλη μια φορά αυτό που αν και αυτονόητο συνειδητά διαστρεβλώνουν οι σε διατεταγμένη υπηρεσία κονδυλοφόροι.

Ότι καμιά τεχνολογία δεν είναι ικανή να υποτάξει έναν λαό που είναι αποφασισμένος να αντισταθεί. Ότι ο πόλεμος είναι, ασφαλώς, και ζήτημα αριθμών, τεχνολογίας και οπλικών συστημάτων, αλλά συχνά στην ιστορία η αθροιστική λογική ισχύος δεν επεκράτησε του θάρρους, της επιμονής, της ευρηματικότητας, της ηθικής και πάνω απ' όλα της θεμελιακής προσήλωσης στον υπέρ βωμών και εστιών αγώνα.

Ο ανορθόδοξος πόλεμος που ο Άραβας Δαβίδ διεξήγαγε, αξίζει να μελετηθεί επαρκώς και σε βάθος. Για τον ελληνικό λαό αυτό – άλλωστε – δεν αποτελεί *terra incognita*.

Ακόμα ζουν αυτοί που δημιούργησαν τα έπη του 1940-45 στην Ελλάδα και 1955-59 στην Κύπρο.

Τετράδια

ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ - ΠΕΝΗΝΤΑ ΤΕΥΧΗ

Στις 21 Νοεμβρίου 2005 με αφορμή την συμπλήρωση είκοσι πέντε ετών κυκλοφορίας και την έκδοση του 50ού τεύχους του περιοδικού τα Τετράδια γιόρτασαν το γεγονός με μian εκδήλωση που οργάνωσαν στην «Στοά του Βιβλίου».

Ήταν μια ευκαιρία για να συγκεντρωθούν παλιοί και νέοι συνεργάτες, αλλά και πολλοί αναγνώστες και φίλοι του περιοδικού, που συνέβαλαν στο να κρατηθεί όρθιο για ένα τέταρτο του αιώνα.

Για το περιοδικό και την πορεία του, μίλησαν αναλυτικά οι Μανώλης Γλέζος, σημείο αναφοράς του περιοδικού και από τους λίγους με τους οποίους συμμεριζόμαστε κοινές αξίες, και – ως ήταν φυσικό – τα μέλη της Συντακτικής Επιτροπής Λουκάς Αξελός, Δημήτρης Δεληολάνης και Σταύρος Λυγερός.

Ουσιαστική και όχι απλά συμβολική ήταν, κατά την γνώμη μας, η παρουσία και ομιλία του πρέσβη της Κυπριακής Δημοκρατίας Γιώργου Γεωργή.

Γιατί τα όσα είπε στην εκδήλωση αυτή, αποτυπώνουν με ακρίβεια, όχι μόνον τον έπαινο για την όποια στάση μας στο Κυπριακό, αλλά και τις κατηγορίες ότι έχουμε καταντήσει μονόπλευροι και μονομανείς με το να επαναλαμβάνουμε συνέχεια ότι το Κυπριακό όχι μόνον αποτελεί σημείο κλειδί για την ερμηνεία της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας, αλλά και το σταθερό κριτήριο στο οποίο δοκιμάζονται και κρίνονται οι απόψεις και οι ευαισθησίες όλων μας με τον πιο απόλυτο τρόπο.

Η Συντακτική Επιτροπή